

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. X. De beneficio Liberationis à peccato, & à morte æterna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

Exemplum
Christi sem-
per ob oculos
habendum.
Galat. 2.

Math. 10.

milet: ita quivis Christianus, & maximè Religiosus, cuius tota professio est Christum imitari, Christi imaginem in se exprimere, atque adèd Christum induere, vt dicere possit cum Apostolo; *Vino autem non iam ego, vivit verò in me Christus*: debet Christi vitam & conuersionem semper habere præ oculis, eamque ita menti imprimere & imaginatione sibi representare, vt hæc cælestis forma ex intellectu transeat penitus in affectum, & ex affectu in opus, totamque vitam externam; vt foris & intus simus omnino Christo similes, & vt sic dicam Christiformes. Hæc enim est summa hominis Christiani perfectio, similè esse Christo Domino suo. Nam *non est discipulus supra magistrum; perfectus autem omnis erit, si sit sicut magister eius*. Tales fuere magna illa nomina Petrus & Paulus, ceterique Apostoli, & quicumque sanctitate vitæ eximij excitere.

CAPUT X.

De beneficio Liberationis à peccato, & à morte eterna.

Quartum
beneficium,
Liberati à
peccato.

Peccati ma-
litiâ infinita.

QUARTUM beneficium est *Liberatio à peccato*. Hoc quoque beneficium est immensum, siue malum spectes quod tollitur, siue modum & difficultatem qua sublatum est. Si enim ipsum malum consideres, sicut Deus est summum bonum, ita peccatum quod repugnat diuinæ bonitati, est summum malum. Quare sicut Deus est bonum infinitum, ita quoque peccatum, immensum quoddam est malum. Crescit enim magnitudo offensionis ex magnitudine personæ offensæ: quò enim persona offensa dignior, eò iniuria est grauior. Si ergo persona sit infinitæ dignitatis, peccatum quoque malitiam quodammodò infinitam habebit. Hinc fit vt nulla pura creatura pro peccato mortifero ex æquo satisfacere possit, imò nec omnia Sanctorum opera vel vnum peccatum valeant compensare, adèd vt si in statera appensa fuerint, hinc quidem vnum peccatum mortiferum, inde verò tota bonorum operum, quæ vquam ab Angelis vel hominibus facta sunt, collectis; longe præponderatum sit peccatum. Tota enim illa collectio finitæ est bonitatis, & quasi nihil ad honorem tantæ maiestati debitum. At peccatum cum repugnet illi maiestati, infinitam quamdam malitiam continet; vtpote superioris ordinis in ratione mali, quàm sint opera iustorum in ratione boni; vt infra, cum de Iustitia agemus, ostendetur. Quam ob causam sancti Patres docent necessarium fuisse Filium Dei incarnari, vt pro peccatis nostris iustam satisfactionem & pretium

pretium æquale diuinæ iustitiæ exhiberetur, sicut supra declaratum est. nullam enim puram creaturam id potuisse.

69 Ex quibus ulterius sequitur, omne peccatum mortiferum natura sua, (se mota satisfactione Christi) de lege ordinaria esse irremissibile: quia sine iusta satisfactione remitti non potest, iustitiæ diuinæ lege id vetante; iusta autem satisfactio extra illam personæ diuinæ, dari non potest. Itaque necesse est ut constituat hominem in termino, & ipso facto æternis inferorum pœnis, absque vlla spe liberationis, addicat. quod insinuat S. Chrylost. Hom. 22. in 2. ad Cor. cum ait: *Peccatum ita se habet, ut mox atque patratum fuerit, sententiam ferat iudex.* hinc peccatum dicitur *mors anime*. Sicut enim mors constituit in termino, eò quòd vita semel amissa, nullis creaturæ viribus recuperari potest; ita peccatum, cum tollat animæ vitam, quæ nullius creaturæ ope potest restaurari, hominem in termino & in æterna damnatione constituet. Cuius etiam rei signum euidens habemus in angelis: hi enim cum non haberent redemptorē qui pro ipsis satisfaceret, & vim peccati ad inferos statim trahentis suspenderet ac inhiberet; simulatque peccarunt, statim ipso facto in termino sunt irreparabiliter constituti. Idem omnino in nobis fieret, nisi infinita Dei misericordia præuenisset, inhibito peccati pondere in damnationem subito præcipitante, eo quæ per Sanguinem Christi perempto. Est enim peccatum veluti pondus quoddam immensum, creaturam infinito quodam impetu deorsum in infernum trahens, cui nulla vis creata, sed sola Dei misericordia & omnipotentia potest obistere. Hi sunt *rudentes inferni*, quibus angeli peccantes in tartarum detracti. Ex his constat, insuperabile & immensum quoddam malum esse peccatum; ac proinde eius solutionem & deletionem infinitum quoddam beneficium.

Peccatum mortiferum satisfactionem se esse irremissibile.

Peccatum insuperabilem pondus.

2. Petr. 2.

70 Nunc si modum consideremus quo hoc malum sustulit, etiam ex hoc capite beneficium hoc immensum esse reperiemus. Non enim simplici condonatione, aut alio modo facili, sed difficillimo, & diuinæ celsitudini quodam modò indigno id præstitit. Nam peccata totius mundi in se suscepit, seque in natura humana, tamquam omnium illorum reum diuinæ iustitiæ exhibuit, & Sanguine morteque sua, quasi illorum auctor, ea luit, ut infra dicemus.

71 Quintum beneficium est *Liberatio à morte æterna*. Hoc beneficium virtute continetur in priore: remissa enim culpa, tollitur reatus pœnæ æternæ. Tamen hæc mala sunt distincta, & diuersi ordinis, quamuis alterum ab altero pendeat: & Scriptura ea tamquam

Quintum beneficium, Liberatio à morte æterna.

quam distincta proponit. Vnde etiam duplex est in illis tollendis beneficium: nec minores gratiæ sunt agenda, quàm si alterum ex altero non penderet. Eramus omnes per peccatum necessitate quadam morti æternæ, imò æternis inferõrum incendiis addicti. Etsi enim peccatum originis per se non mereretur tormentû ignis, aliosque sensuum dolores, tamen cum ex hoc non remisso, necesse esset in multa peccata actionis, eaque mortifera, quibus æternus ille cruciatus debetur, prolabi; non poteramus vllò modo illa incensia euitare. Hæc sanè infinita quædam erat miseria, cui omnes miseræ huius vitæ, etiamsi in infinitum multiplicentur, non valent comparari: omnes enim istæ breues sunt & momentaneæ; illa verò (præterquam quòd omnia tormenta, quæ mortalis natura non dico perferre, sed vel sentire & capere ad breue tempus potest, acerbitate longè superat) finem nullum habet.

Perpende quid sit, esse in illo teterrimo carcere, in illis horrendis tenebris, semotum ab omni luce, ab omni creaturarum amœnitate, ab omni solatio, in summis omnium sensuum cruciatibus, in acerrimis illis incendiis; ibi torreri, ibi ardere, idque non vnum diem, non vnum annum, non centum annos, non mille, non centum annorum millia; sed infinitos annorum miliones, quamdiu stabit orbis, quamdiu viuet Deus, absque vlla spe liberationis, absque vlla dolorum intermissione. Quis non dicat hanc miseriam esse immensam & incomprehensibilem? quare & infinitum fuit beneficium, quo illa miseria sublata. Ab infinita enim miseria eximere, infinita misericordia est, & beneficium immensum. Sed quomodo hoc beneficium contulit? Soluendo pœnas in suo corpore, quæ peccatis nostris debebantur; quæ ob infinitam personæ dignitatem facillè compensare poterant nostrarum pœnarum æternitatem.

CAPVT XI.

De beneficio Adoptionis.

*Sextum beneficium
Adoptio.*

SEXTUM beneficium est, *adoptio filiorum*, & ius vitæ æternæ. Hoc beneficium est distinctum omnino à prioribus: non enim necessariò cohæret cum remissione vel peccati, vel pœnæ æternæ, si naturas rerum spectemus. Cum enim Princeps condonat alicui, quem ex humillimo statu adoptat in filium, crimen commissum, remittens iniuriam, indulgens pœnam, & abstergens infamiam, non